

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/102/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211030
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012211030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobkyne: mjr. Ing. J. A., bytom Q., zastúpenej JUDr. Petrom Schmidlom, advokátom so sídlom Malé námestie 5402/1A, Malacky, proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave IV, odbor kriminálnej polície, M. Sch. Trnavského 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ORPZ-BAIV-PK-10-010/2012 zo 7. septembra 2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2586/2012-34 z 28. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2586/2012-34 z 28. mája 2014 v jeho prvej výrokovej časti týkajúcej sa veci samej p o t v r d z u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/2586/2012-34 z 28. mája 2014 v časti týkajúcej sa trov konania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy konania pozostávajúce zo sumy zaplatenej titulom súdneho poplatku vo výške 70,- € a z trov právneho zastúpenia vo výške 463,70 €, všetko na účet právneho zástupcu žalobkyne, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie vydané vedúcou 2. oddelenia všeobecnej kriminality, odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV č. 8/2012 zo dňa 3. augusta 2012, ktorým prvostupňový správny orgán disciplinárnym rozkazom žalobkyni uložil podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe

príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že niet dôvodu spochybňovať záver žalovaného o tom, že sa žalobkyňa dopustila disciplinárneho previnenia z dôvodu porušenia povinnosti ustanovenej v § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku tým, že nepredložila dozorujúcej prokurátorky vyšetrovací spis spolu so sťažnosťou proti uzneseniam o vznesení obvinenia na rozhodnutie, čím porušila § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Za vyšetrovací spis a úkony v ňom vykonané zodpovedá vyšetrovateľ, ktorému bola trestná vec pridelená. V čase rozhodnom pre disciplinárne konanie mala predmetný vyšetrovací spis (OUV-429/2-OVKBIV02) pridelený žalobkyňa, konkrétne od 11. júna 2012 po ukončení jej práceneschopnosti. V danom čase sa vo vyšetrovacom spise nachádzali sťažnosti obvineného S. proti uzneseniam o vznesení obvinenia, ktoré obvinený vzniesol pri výsluchu dňa 28. mája 2012 pred vyšetrovateľom npor. Mgr. X.. Súd neakceptoval argument žalobkyne, že po jej návrate z PN ju nikto neupozornil na to, že sa v pridelenom spise nachádzajú spomínané sťažnosti obvineného proti uzneseniam o vznesení obvinenia. Žalobkyňa neospravedľňuje ani skutočnosť, že po ukončení PN jej bolo naraz vrátených dvadsať spisov, ktoré musela najskôr preštudovať a k predmetnému spisu sa preto dostala neskôr. Jej povinnosťou bolo po znovu pridelení spisov tieto skontrolovať, či sa v nich nenachádzajú nové podania alebo či nenastala okolnosť, kvôli ktorej je potrebné vykonať vyšetrovací úkon. Pokiaľ teda žalobkyňa nepostúpila na rozhodnutie dozorujúcemu prokurátorovi spis spolu s už opísanými sťažnosťami od 11. júna 2012 a urobila tak až dňa 3. júla 2012, nepochybne svoju povinnosť konať bez prieťahov porušila.

Vo vzťahu k disciplinárnemu obvineniu, že žalobkyňa bola v predmetnej trestnej veci obvineného S. dlhodobo nečinná, a to od júna 2011 do apríla 2012, teda po dobu 10 mesiacov, čím spôsobila značné prieťahy vo vyšetrovaní, súd poukázal na stranu 2 až 3 uvedeného rozsudku, kde sú v stručnosti zhrnuté úkony vykonané žalobkyňou v danom období. Je zrejmé, že žalobkyňa nebola v uvedenom období úplne nečinná, ako to tvrdí žalovaný, pretože vykonávala úkony zamerané najmä na zistenie pobytu obvineného. Nezodpovedanou otázkou však zostalo, či postup žalobkyne (opísané úkony) smeroval k čo najrýchlejšiemu a najefektívnejšiemu vybaveniu veci a či a z akých konkrétnych dôvodov tento jej postup možno kvalifikovať ako subjektívne zavinenú nečinnosť.

Ďalej krajský súd konštatoval, že právna bezchybnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti stanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi správny orgán v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, prípadne len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Osobe dotknutej takýmto rozhodnutím je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia. Správny súd nie je povinný a v podstate ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov pri odôvodňovaní rozhodnutí.

Platí, že vecne preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď správny orgán náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania.

Vychádzajúc z naznačených úvah považoval krajský súd žalobu za dôvodnú len v časti namietajúcej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Svoje rozhodnutia v predmetnej veci správne orgány opreli v podstate len o signalizáciu Okresnej prokuratúry Bratislava IV v liste č. 1Pv 1316/09-36 zo dňa 20. júla 2012, že žalobkyni bola dozorujúcou prokurátorkou odňatá trestná vec z dôvodu prietahov v konaní spôsobených nečinnosťou žalobkyne ako vyšetrovateľky. Žalovaný sa však nevyjadril k nezanedbateľnému počtu úkonov vykonaných žalobkyňou v čase rozhodnom pre disciplinárne konanie, na ktoré poukázala vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, neuviedol prečo tieto úkony nevyhodnotil v prospech žalobkyne a prečo ju napriek tomu považoval za nečinnú. Len odkaz na signalizáciu prokuratúry konštatujúcu nečinnosť žalobkyne, v kontexte s námietkami žalobkyne uvedenými v jej odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu a obsahom vyšetrovacieho spisu, nie je pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia postačujúci.

Taktiež krajský súd správnym orgánom oboch stupňov vyčítal nedostatočné odôvodnenie druhu uloženého disciplinárneho opatrenia. V prvostupňovom rozhodnutí absentuje vyjadrenie, ako rozhodujúci správny orgán prihliadol na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj žalobkyne k plneniu služobných povinností a tento nedostatok neodstránil vo svojom rozhodnutí ani žalovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a preto ho v súlade s § 250j ods. 2 písm. d) OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom opätovne rozhodne o podanom odvolaní žalobkyne, súc viazaný právnym názorom súdu.

Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta druhá OSP, avšak žalobkyni, i keď mala vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania. Za dôvod osobitného zreteľa pre takýto postup považoval súd fakt, že žalobkyňa sa skutku, v ktorom sa videlo disciplinárne previnenie, dopustila a súd sa stotožnil len s jednou z jej viacerých námietok uvedených v žalobe. Žalovanému podľa ustálenej judikatúry právo na náhradu trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

II.

Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP) a to z dôvodu, že nezrušil napadnuté rozhodnutie, aj z dôvodov uvedených v písmenách b) a c) citovaného ustanovenia § 250j ods. 2 OSP, ktoré boli uvedené v žalobe.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že Krajský súd v Bratislave svoje rozhodnutie odôvodnil v zásade tým, že žalobkyňa sa podľa jeho názoru dopustila disciplinárneho previnenia z dôvodu porušenia povinnosti ustanovenej v § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku tým, že nepredložila dozorujúcej prokurátorky vyšetrovací spis spolu so sťažnosťou proti uzneseniam o vznesení obvinenia na rozhodnutie. Vo vzťahu k disciplinárnemu obvineniu žalobkyne vo vzťahu k jej nečinnosti, ktorou mala spôsobiť prietahy v konaní poukazoval na skutočnosť, že žalovaný nezohľadnil vykonanie nezanedbateľného počtu úkonov vykonaných žalobkyňou v čase rozhodnom pre disciplinárne konanie a, že oba správne orgány iba stroho odkázali na signalizáciu prokuratúry. Žalobkyňa v konaní pred súdom opätovne poukázala na to, že vtedy konajúci vyšetrovateľ p. X. i napriek tomu, že obvinený si podal sťažnosť voči uzneseniam o vznesení obvinenia, spisový materiál nezaslal na Okresnú prokuratúru Bratislava IV na rozhodnutie o sťažnosti a ani na previerku rýchlosti a plynulosti konania a na túto skutočnosť ju neupovedomila ani vedúca, hoci mala vedomosť o tom, že prokurátorka už urgovala zaslanie spisového materiálu k previerke rýchlosti a plynulosti konania. V konečnom dôsledku bola sťažnosť obvineného S. zo strany

dozorujúcej prokurátorky zamietnutá ako nedôvodná, a teda predložením dvoch sťažností proti uzneseniam o vznesení obvinenia, ktoré boli okrem iného podané priamo do zápisnice o jeho výsluchu, nie ako samostatné podanie, spolu s vyšetrovacím spisom k preverke nedošlo k zásahu do jeho práva na obhajobu. Túto skutočnosť krajský súd pri svojom rozhodnutí dostatočne nezohľadnil. Úvaha krajského súdu, kde žalobu považuje za dôvodnú len v časti namietajúcej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, je nesprávna. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán zistil skutkový stav, z ktorého potom vychádzali pri svojom rozhodovaní, nesprávne a nedostatočne, v rozpore s obsahom spisového materiálu. Žalobkyňa poukázala aj na nedostatok v prvej časti výroku rozsudku, kde krajský súd zrušil len rozhodnutie žalovaného, pričom ale mal vzhľadom na odôvodnenie, kde konštatuje, že aj v prvostupňovom rozhodnutí absentuje vyjadrenie, ako rozhodujúci správny orgán prihliadol na povahu protiprávneho konania, na okolností, za ktorých bolo spáchané, mieru zavinenia, jeho následky a na doterajší postoj žalobkyne k plneniu služobných povinností, zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie podľa ustanovenia § 250j ods. 2 OSP tak, ako to žiadala žalobkyňa. V prípade ak žalovaný pri opätovnom rozhodovaní o odvolaní žalobkyne nezruší prvostupňové rozhodnutie, bude tak žalobkyni odňatá možnosť zaujať stanovisko a vyjadriť svoj právny názor tak, ako má túto možnosť v prípade podania odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového rozhodnutia.

Žalobkyňa napadla aj druhú časť výroku predmetného rozsudku, kde krajský súd nepriznal žalobkyni právo na náhradu trov konania, a to čo i len sčasti, teda pomerne. Nakoľko došlo k samotnému zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia, a keď mala vo veci žalobkyňa úspech, ako to krajský súd aj sám konštatuje, bolo potrebné priznať právo na náhradu trov konania aspoň v polovičnej výške, nakoľko z dvoch disciplinárnych obvinení jedno spochybnil. Ustanovenie § 250k ods. 1 OSP, o ktoré sa opiera krajský súd však umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia priznal účastníkovi konania v prípade čiastočného úspechu vo veci, aj náhradu trov konania sčasti. Zákon nešpecifikuje prípady hodné osobitného zreteľa, a to ani exemplifikatívne, čo však ale neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Musí ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (III. ÚS 212/09-26, VI. ÚS 248/08). Podľa názoru žalobkyne, krajský súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania neodôvodnil v súlade s vyššie uvedenými nálezmi Ústavného súdu SR. Ďalej žalobkyňa uviedla, že účelom náhrady trov konania je kompenzovať účastníkovi konania výdavky, ktoré musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania, proti ktorému sa musel brániť súdnou cestou. V konečnom dôsledku ide o aplikáciu základnej zásady, podľa ktorej z neprávania nemôže vzniknúť právo a konanie v súlade s právom nesmie byť na ujmu. V súlade s tým je zákonná úprava náhrady trov konania založená na zásade úspechu v konaní, nie na zásade zásluhovosti. Úspešný je vo veci ten úspešný účastník konania, ktorého meritórnemu návrhu bolo vyhovené, pričom meritórnym návrhom je to, čoho sa účastník domáha, nie argumenty a dôvody, o ktoré svoj návrh opiera (II. ÚS 181/2011-35). Žalobkyňa poukázala na to, že navrhovala zrušenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia a k tomuto zrušeniu skutočne zo strany krajského súdu aj došlo.

III.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 13. novembra 2011, v ktorom uviedol, že v plnej miere rešpektuje rozhodnutia súdov, pričom k tej časti odvolania sa žalobkyne, v ktorej spochybňuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave ohľadom nepriznania práva na náhradu trov konania sa nevyjadril, nakoľko toto rozhodnutie je v plnej kompetencii príslušného senátu, ktorý danú vec prejednal a rozhodol. Vo zvyšku sa plne stotožnil s pôvodným rozhodnutím krajského súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval to, čo bolo výsledkom disciplinárneho, ako aj odvolacieho konania a to, že žalobkyňa porušila základné povinnosti policajta, čím sa dopustila disciplinárneho previnenia. V súvislosti so zrušením rozhodnutia odvolacieho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie z

dôvodu, že sa odvolací orgán v plnej miere nevysporiadal s otázkou dlhodobej nečinnosti a prietiahmi vo vyšetrovaní, by prebehlo vo veci nové konanie, ktoré by buď potvrdilo nečinnosť odvolateľky alebo by túto skutočnosť z pôvodného disciplinárneho konania vypustilo. Dlhodobú nečinnosť však skonštatoval dozorca zákonnosti v prípravnom konaní a to dozorujúci prokurátor a nie nadriadený odvolateľky. Záverom žalovaný uviedol, že žalobkyňa k 31. augustu 2014 skončila služobný pomer príslušníka Policajného zboru na vlastnú žiadosť, pričom skončením služobného pomeru odpadli dôvody disciplinárneho konania, nakoľko toto možno viesť len voči príslušníkovi Policajného zboru a preto bude potrebné po rozhodnutí odvolacieho súdu podľa § 239a zákona č. 73/1998 Z.z. konanie zastaviť, lebo odpadli dôvody konania začatého z podnetu oprávneného orgánu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne vo veci samej nie je možné priznať úspech. Zároveň v súvislosti s podaným odvolaním žalobkyne v časti o nepriznaní náhrady trov konania odvolací súd považoval odvolanie za dôvodné.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a súčasne potvrdil Disciplinárny rozkaz č. 8 z 3. augusta 2012, ktorým bolo žalobkyni uložené v zmysle § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie, z dôvodu nečinnosti žalobkyne v období od júna 2011 do apríla 2012 v trestnej veci obvineného P. S., ČVS: ORP-429/2-OVK-B4-2012 a z dôvodu oneskoreného predloženia spisu k previerke a na rozhodnutie o sťažnosti obvineného proti dvom uzneseniam o vznesení obvinenia, ktoré si obvinený podal pri výsluchu dňa 28. mája 2012 aj napriek opakovaným urgenciám zo strany prokurátorky, čím porušila ustanovenie § 201 ods. 2 a ods. 3, ustanovenie § 190 ods. 2 písm. a) a ustanovenie § 230 ods. 2 Trestného poriadku a ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z.

Podľa čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky, súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu

sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutí, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa § 241 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený;

Podľa § 50 zákona č. 73/1998 Z.z., nadriadení môžu podriadeným policajtom v rozsahu svojej právomoci udeľovať disciplinárne odmeny a ukladať disciplinárne opatrenia.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z., disciplinárnym opatrením je písomné pokarhanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

Podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 248 zákona č. 73/1998 Z.z., policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným.

Podľa § 190 ods. 2 písm. a) zákona č. 301/2005 Z.z. (ďalej len „Trestný poriadok“), ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie policajt prokurátorovi, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému tento prokurátor dal súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi.

Podľa § 201 ods. 2 Trestného poriadku, policajt postupuje vo vyšetrovaní alebo v skrátenom vyšetrovaní tak, aby čo najrýchlejšie zadovážil podklady na objasnenie skutku v rozsahu potrebnom na posúdenie prípadu a zistenie páchatela trestného činu.

Podľa § 201 ods. 3 Trestného poriadku, okrem prípadu, na ktorý je potrebné rozhodnutie alebo súhlas sudcu pre prípravné konanie alebo prokurátora, vykonáva policajt všetky úkony samostatne a je povinný ich vykonať v súlade so zákonom a včas.

Podľa § 250j ods. 2, písm. b), c), d), e) OSP, súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby došiel k záveru, že

- b) zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov,
- c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie vecí,
- d) rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov,
- e) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V súvislosti s podaným odvolaním žalobkyne, odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 OSP došiel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie vecí krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala dôvody zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, nakoľko krajský súd vychádzal len z ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) OSP, t.j. že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalobkyňa v žalobnom petite navrhovala zrušenie napadnutého rozhodnutia aj podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. b) OSP - zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a § 250j ods. 2 písm. c) OSP - zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie vecí. V tomto smere sa však senát najvyššieho súdu stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, nakoľko všeobecne

platí, že pokiaľ je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok spravidla posúdeniu dôvodnosti iných žalobných námietok. Ak by krajský súd nezrušil napadnuté rozhodnutie zo zjavnej nezrozumiteľnosti správneho rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť a naopak ďalej by rozvinul a hodnotil len dôvody, ktoré z hľadiska výroku napadnutého rozhodnutia neboli podstatné, vtedy by bol nepreskúmateľný aj jeho rozsudok. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nebol povinný skúmať aj ostatné dôvody uvádzané v žalobe, ak vzal do úvahy dôvod zrušenia podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP.

Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala na nesprávnosť prvej časti výroku tým, že krajský súd zrušením druhostupňového správneho rozhodnutia nezrušil zároveň aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, odvolací súd k tejto námietke žalobkyne uvádza, že správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 OSP), pričom z ustanovenia § 250j ods. 3 OSP pri zrušení napadnutého rozhodnutia správneho orgánu obligatórne nevyplyva aj zrušenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Odvolací súd zistil, že dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu v prvej výrokovej časti ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V súvislosti s odvolaním žalobkyne v časti o nepriznaní náhrady trov prvostupňového konania odvolací súd považoval jej odvolanie za dôvodné, preto rozsudok v časti o nepriznaní náhrady trov konania postupom podľa ust. § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 220 OSP zmenil.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd zrušil rozsudok z dôvodu uvádzaného v žalobe (§ 250j ods. 2 písm. d) OSP), pričom ďalej neskúmal ostatné žalobné dôvody (§ 250j ods. 2 písm. b) a c) OSP), a preto mala žalobkyňa vo veci úspech, nakoľko na základe podanej žaloby dosiahla zrušenie a vrátenie veci žalovanému správne orgánu, a preto bolo na mieste priznať žalobkyni náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 181/2011) odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že úspešný vo veci je ten účastník konania, ktorého meritórnemu návrhu bolo vyhovené, pričom meritórnym návrhom je to, čoho sa účastník domáha, nie argumenty a dôvody, o ktoré svoj návrh opiera.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov prvostupňového konania pozostávajúcich zo sumy zaplatenej titulom súdneho poplatku za žalobu v sume 70,- € a z trov právneho zastúpenia žalobkyne advokátom v prvostupňovom konaní v celkovej sume 463,70 €.

Trovy právneho zastúpenia v súlade s ust. § 11 ods. 4 veta prvá a ust. § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Výhláška“) predstavuje odmena advokáta za dva úkony právnej služby v roku 2012 (1/ prevzatie a príprava zastúpenia v roku 2012, 2/ podanie žaloby) - 2 x 127,16 € a k tomu zodpovedajúci režijný paušál - 2 x 7,63 € a jeden úkon právnej služby v roku 2014 (účasť na pojednávaní dňa 28. mája 2014) - 1x 134,- € a k tomu zodpovedajúci režijný paušál - 1 x 8,04 €, teda v celkovej výške 411,62 € + náhrada za stratu času 52,08 €, spolu 463,70 €.

Keďže právny zástupca nepredložil doklad, že je platcom DPH, odvolací súd mu uplatnenú DPH nepriznal. Taktiež mu nepriznal uplatnené cestovné náklady vo výške 26,40 € nakoľko ich vynaloženie nepreukázal ani cestovnými lístkami v prípade prepravy verejnou hromadnou dopravou, ani potvrdením o nákupe pohonných hmôt vrátane technického preukazu v prípade cesty osobným motorovým vozidlom.

Náhradu trov konania je žalovaný v súlade s § 149 ods. 1 OSP povinný zaplatiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu č. XXXXXXXXXX/XXXX, vedený v peňažnom ústave B..

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní vo veci samej nebola úspešná, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 246c OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.